

PASTEVCOVY ZÁPISKY 3

František Groessl

 C P R E S S

PASTEVCOVY ZÁPISKY 3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

František Groessl
Pastevcovy zápisky 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PASTEVCOVY ZÁPISKY 3

František Groessel

ČTI ZA NÁRODĎÁK!

První stránka – a jste v národ'áku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

© František Groessl, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-6088-6

ISBN e-knihy 978-80-264-6099-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-6102-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-6103-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Obsah

Jak chtěli tři králové emigrovat	12
Šárka	17
Inka	24
Sirotek Evžen	36
Stěhování národů.....	39
Evženovy pří(c)hody	42
Na Požáry	44
Telegraficky.....	46
VIP hosté na pastvinách	48
Zmije v gumovce	50
Narcisky ze zmizelé zahrady	53
Pořádný úlek	55
Potřebujeme vlky?.....	58
Ursu uštkla zmije	62
Stříhání ovcí	68
Danajský dar	73
Jak si Áres zřídil újed'.....	76
Z Požárů na Pleš	80
Profesionálové.....	87
Návštěva.....	91
Zpátky na Požáry.....	96
To jsme podělali.....	98

Hledá se pastevecký pes	105
Božena v nesnázích	108
Daisy	111
Koza v bažině.....	114
Je kráva hloupá? A jak?	118
Nebezpečí pro ovce!.....	121
Ursa zasahuje	123
Kozy na výletě.....	128
Co ten nový pastevecký pes?	132
Konec Donalda Trampa	135
Na zimoviště	137
Perseus se ztratil.....	139
Jsme v prdeli!	143
Úprk z Pleše.....	150
Artemis	153
Koza masožravá.....	157
Artemis má velkého oblíbence	159
Záhada.....	161
Ursa po operaci	164
Najde si jak trávu pod sněhem?	167
Vražda.....	169
Rozruch v podvečer	173
Může Aujezkyho choroba ohrozit pastevecké psy?	176
Alžbětě Druhé je neuvěřitelných 25 let!	180
Artemis dostala při hlídání ránu od ohradníku!	182

Liška na brigádě	184
Vlci ploty neskáčou?!	187
Ropná krize v ČSOP Libosváry	191
Cyril není Cyril, ale Černý Petr!.....	195

VĚNOVÁNÍ

Knihu věnuji své babičce, Marii Mlezivové (1929–2024).

Bodré chodské selce, která bez zbytečných řečí rozuměla lidem,
zemi i zvířatům.

Její pracovitost a neuvěřitelná houževnatost byly a jsou inspirující.

Vážení přátelé!

Jak já ty úvody nesnáším. 😊

Tentokrát v knize najdete i příběhy, které se nikde jinde neobjevily a neobjeví. Je to dárek pro vás, naše věrné čtenáře.

Stejně jako v předchozích dílech se jedná o doslovný popis skutečných událostí. Všechny postavy jsou reálné. Většina stále žijící. Můžete se s námi potkat v Českém lese a přilehlém okolí.

Opět u většiny kapitol najdete QR kód s odkazem na příslušné video. Stačí na mobilu zapnout fotoaparát, namířit jej na QR kód a klepnout na odkaz...

Takže konec řečí! Vyrazme do temných lesů, mlžných bažin, rozpálených skal a rozkvetlých luk Českého lesa. Ručím za to, že si to užijete měrou vrchovatou...

Jak chtěli tři králové emigrovat

Rok poté, co se Hádés, Hermes a Fík na Staré Huti poprali, se tam vrátili. Stala se z nich místní atrakce. Hlavně o víkendech tam byly davy.

Všichni chtěli na vlastní oči vidět ty ‚bizóny‘...

Vše probíhalo v klidu a pohodě. Kluci louku stihli dopást s prvním sněhem.

Další rok, i díky nim, se na louce stal skutečný zázrak. Počet kvetoucích orchidejí poprvé vysoko překročil tisícovku! A na rozdíl od let minulých už to nebyli takoví neduživí chcípáčci, sotva vykukující z okolní trávy.

Co vám budu povídat! Kvetoucí louka byla nádherná. Fascinující!

Opět zástupy zvědavců a milovníků přírody.

To podzimní přepásání bylo tím správným kořením. 😊

Jaky sem musíme dát i letos! Samozřejmě!

Hned, jak orchideje odkvetly, jsme louku posekali, usušili a uklidili.

V druhé půlce srpna dost pršelo, takže otava rychle narostla.

V září jsme přivedli kluky.

Opět z nich byla atrakce. Našlo se pár pitomců, co lezli do ohrady a s jaky se fotili. Pár jedinců, kteří měli místo mozku „z piva kostku“, je dokonce tahalo za rohy!

Jinak flegmatická zvířata začala být neklidná a mrzutá.

Pohár trpělivosti přetekl!

Stavíme na Pařezovském kopci ohradu, přeháníme ovce a začínáme skládat ohradu starou.

Zvoní telefon.

Paní Jančová. Stará Huť.

„Průšvih! Klucíí vyskočili z vohrady a utekli!“

„Jak vyskočili? Proč vyskočili? Kam utekli?“

„Ségra běží za nima!“

„Kam běží?“

„Do Nemanic!“

„Jedeme tam!“

Všeho necháváme, skáčíme do auta.

Na Starou Huť je to z Pařezovského kopce bezmála dvacet kilometrů. Přes Nový Kramolín, přes zaniklé vsi Valtířov a Nuzarov, přes hlavní hřeben Českého lesa a Vranovské sedlo dolů do nivy Nemanického potoka. Cesta celkem rozbitá. Přesto jsme zcela jistě překročili konstrukční rychlost našeho motorového kočáru. 😊

Poslední zátočina před Novosedly. Před námi se otevírá široké údolí.

Rozhlížíme se.

Snad už kluci nejsou v Reichu. K hranici je to z louky tak pět kilometrů. Když to jak rozparádí, může běžet až 40 km/h!

„Támdle jsou!“

Právě přeskakují Novosedelský potok. Za nimi dobíhá člověk. To bude sestra paní Jančové!

Na silnici vedle blikají modré majáky. Policie!

Jedeme dolů.

Sjíždíme na louku.

„Do prdele, nemáme jačí ohlávky!“

Máme v autě jen menší na koně.

Jaci mají hlavy mnohem větší a širší.

Skvělý!

Vodítka našťestí máme!

Dojíždějí policisté.

Beru ohlávky a utíkám ke cválajícím jakům. Volám na paní Jančovou, ať se zastaví!

Paní Columbová zatím něco řeší s policisty.

Už běží za mnou.

Jaci zastavují.

Okamžitě zaujímají kruhovou obranu.

Parádní pohled!

Uřícení a napružení jaci. Hlavy nahoru. Mohutné rohy trčí k nebi.

Zdají se mnohem větší než ve skutečnosti!

Jsou monumentální!

A s masivem hory Starý Herštejn se zříceninou stejnojmenného hradu na vrcholu, to je panoráma!

STOP! Konec kochání! Řešme problém!

Dobíhá paní Columbová.

Beru ohlávku s vodítkem. Jdu k Hádesovi. Cestou uvazuju vodítko k ohlávce.

Hádes je vzteklý.

Nevadí. Času dost.

Chytám za roh Hermese. Okamžitě ztuhne. Nasazuju ohlávku. Je malá!
Přes nos to je celkem OK, ale zavázat na týle téměř nejde.
Po chvilce kouzlení se mi to povede. No, ale drží to na kousku!
Paní Columbová si bere Hermesovo vodítko a podává mi další ohlávku.
Teď Fíka.
To je snadné. Nasazuju ohlávku. No, a tu už nezavážu!
Fík má hlavu ještě větší než Hermes.
Jsme v rejži. Jsme v rejži!
Pohled mi padne na mé boty. Mám kanady. Tam je dlouhé šněrování!
Řežu jednu tkaničku. Zavazuju s ní ohlávku.
Takovej bejk a povedeme ho na tkaničce od bot?
Proč ne?
Paní Columbová si bere i Fíkovo vodítko!
Tak a teď toho morouse.
Chvilí trvá, než se nechá chytit.
Musím ho vzít za roh. To nemá rád.
Jakmile roh držím, zaboří nos do země, abych mu nemohl nasadit ohlávku.
Čekám.
Trochu zvedá hlavu. Zkousím nasadit ohlávku.
Nejde to.
Jak by řekl vietnamský stánkař, „ochlafka dobry“, ty moc velký!“
Hele, jinou nemáme!
Nastavuju ohlávku druhou tkaničkou.
Po chvilí přemlouvání a diskuzí hotovo.
Nó!
Další rohatá vobluda vedená na tkaničce...
Můžeme vyrazit zpátky na Starou Huť.
Jdeme k silnici.

Policisté nás prý doprovodí.

Paráda!

Berou paní Jančovou do auta. Ta už se dneska proběhla do sytosti. 😊

Vyrážíme za eskortou.

Kluci, opatrně, jo?

Náš průvod samozřejmě budí značnou pozornost.

Nejen na silnici. I v Nemanicích a na Nové Huti. 😊

Svízným tempem jsme za půl hodiny zpátky v ohradě.

Pouštíme kluky. Okamžitě se jdou vyválet...

Tak co se tu stalo?

Paní Jančová povídá: „Napřed tu okukovalo pár lidí. Klucí se pásli tady nahoře u lesa. Lidi nasedli do aut a odjeli. Myslela jsem, že si klucí lehnou. Štelovali se tak. Najednou zvedli hlavy. Něco drnčelo. Na cestě od Jindřichovky. Von to nákej chlap na kole. Strašně mu drnčel blatník. Fakt strašně. Sotva projel tady nahoře, klucí se rozběhli dolů. Přeskočili zídku, přeskočili potok.

Chlap jel dolů do Nemanic. Klucí furt běželi. Myslela jsem, že se zastaví u plotu. Ale ne. Přeskočili ho! A běželi do Nemanic! A ségra za nima!“

No a policisté právě projížděli přes Nemanice směrem na Vranovské sedlo a viděli, jak jaci běží po louce. Tak si řekli, že raději počkají, aby jim případně zabránili vběhnout na silnici.

A akorát jsme tam přijeli my...

Kluci už tam sezónu dopásli v klidu, ale od následujícího roku po nich převzaly štafetu mladé jačice.

K těm nikdo neleze. Nejsou tak atraktivní, a hlavně ve stádě se vždy najde jedna dvě, co lidi rády straší už u plotu 😊

Šárka

(1997–2011)

Byl to kříženec slovenského čuvače a německého ovčáka.

Byl to mimořádný pes.

Pár příkladů:

V létě roku 1998 jsme pracovali na jednom statku v Českém lese. Přebývali jsme v boudě přímo na pastvinách na Liščí Hoře.

Tam nám přivezli sto jalovic z velkého zemědělského podniku. Na výpas. Holky se navzájem neznaly, tudíž nedržely stádo. Poprvé v životě se ocitly venku a byly z toho patřičně vyjukané. Asi za čtyři dny koukáme, že několika jalovicím začínají slzet oči. Některým jedno, některým obě.

Hlásíme to dole na statku.

Další den slzejících zvířat rapidně přibýlo. Zvířata začínají být neklidná a světloplachá. U některých se čirý výtok mění ve hnisavý!

Verdikt veterináře: Bovinní keratokonjunktivitida!

Průser!

Příznaky už má větší půlka stáda!

Průser!

Bovinní keratokonjunktivitida je infekční zánět rohovky a spojivky u skotu. Onemocnění je pro zvířata velmi bolestivé a často končí oslepnutím. Prostě průser!

Jalovice sice byly naočkovány, ale nebyla dodržena ochranná lhůta. Imunita nastupuje po 2–3 týdnech a tyhle přivezli ani ne týden po očkování. Začíná hra o čas. Stádo se musí zahnat. A okamžitě začít léčit. Ideálně odvézt do kravína, aby nebylo na slunci a mezi mouchami. Mouchy totiž přenášejí původce onemocnění.

Rozbílá se mega akce.

Spousta lidí nejen z „jézédé“, ale i z našeho statku. Lidi z kravína i od koní. Všichni, kdo mají ruce a nohy.

Stádo bylo nutné zahnat do veliké staré stáje, která v kopcích sloužila jako naháňka a manipulační ohrada.

To se lehko řekne!

Pastvina je obrovská, a hlavně nepřehledná. Samý remíz, lesík, křoví, kamenná zídka.

Jalovice nejsou zvyklé na manipulaci v otevřeném prostoru. A většina dvounohých účastníků evidentně ví o manipulaci se skotem v otevřeném prostoru úplný hovno. Situaci rozhodně nepomáhá ani rychle se zhoršující zdravotní stav jalovic.

Kravám teče z očí, lidem nervy. Řev, vztek, nadávky.

Zahnali jsme tři! A ty byly tak vystresované, že vylézaly okny!

Totální fiasko!

Stmívá se. Končíme. Zítra se domluvíme, co budeme dělat dál.

Ráno pomáhám dole na statku Bulharům v prasečáku. Venku zastavuje auto. Šéf.

„Dneska ty jalovice chtějí odvézt. Mají s sebou hodně lidí.“

„Hm.“

„Tak za hodinu tam budou.“

„Voni už jedou?“

„Jo. Před chvílí volali, že už jsou u Tejna.“

„Půjčte mi mobil.“

Volám paní Columbové na Liščárnu, že za hodinu budeme nakládat.

Zaplať pánbůh za mobil! Před půlrokem jsme jej dostali od kamarádů z Prahy. Vida, jak se teď hodí! Mobil byl tehdy celkem vzácnost, vždyť byl rok 1998.

Nasedáme do auta, bereme s sebou Bulhary z kravína a prasečáku. Přetížená červená škodovka funí po rozbitých cestách na Bystřici a dál k Liščí Hoře. Nikdo moc nemluví. Všichni ve skrytu duše doufáme, že to nebude stejná blamáž jako včera. Naše šance nejsou valné. Drkotáme k prvním ruinám zaniklé vesnice. Tady začíná ohrada s pacienty. Ti nejsou vidět. Asi budou dole u lesa, u potoka. Jedeme podél ohrady. Jalovice žádná.

Šéf začíná zuřit. Jestli utekly z ohrady a pobíhají po lesích, jsme v prdeli.

Když jsem ráno šel na statek, ještě tu byly.

To jej moc neuklidnilo.

Fakt tu nejsou!

Přijíždíme na Liščí Horu. Ke stáji. Na padlém kmeni nad cestou sedí paní Columbová a pije čaj.

Ty vole, vona si tu sedí a krávy jsou v prdeli!

Paní Columbová se našimi vzteklymi pohledy dobře baví.

Kývne směrem ke stáji.

Otáčíme hlavy tam.

Čumíme. Čumíme!!!

Ve vchodu sedí Šárka. Za ní stáj plná jalovic. Všechny v klidu čekají.

TY VOLE!

„Jak jsi je tam dostala?“

„Když jste volali, vzala jsem Šárku a šla to zkusit. No, a nakonec je tam dostala sama. Když jsem došla, už seděla ve dveřích a žádnou nepustila ven. S klecí na zavření vchodu jsem nehnula, tak proto tam pořád hlídá.“

Neskutečné! Roční pes! To není možné!

S Bulhary posouváme klec do vchodu.

Akorát přijíždějí „jezeďáci“ s přepravníky. Veterinář.

Jdeme na to!

Pozdě odpoledne máme hotovo.

Ještě večer přijel na Liščárnu šéf a přivezl Šárce tašku buřtů. Přece jen nám ušetřila mraky času a nervů.

Po pravdě čtyři buřty jsme Šárce sežrali my, protože jsme měli po náročném dni fakt velký hlad.

Šárka se projevila jako naprosto geniální honácký pes, čtoucí lidské myšlenky. Ale geniální honácký pes s podmínkou. 😊 Spolupracovala JEN a POUZE s paní Columbovou!

Šárka byla i skvělý hlídač. 😊

Mívali jsme kachny. Vždycky podlezly pod vraty a šly si zaplavat do rybníka na návsi.

Ouha!

Časem se jich vracelo méně, než ze dvora odešlo!

Liška? Přes den na návsi? To není moc pravděpodobné.

Nakonec škodná měla dvě nohy a kalhoty!

Od té doby chodily kachny s ochrankou. Dokolébaly se do rybníka. Šárka je doprovázela. Lehla si na břehu. Když usoudila, že cachání bylo dost, doslova vplula do rybníka, rekreačně si dala dvě tři kola, pak přiměla kachny vylézt z vody a přivedla je domů.

V širším okolí začaly přibývat noční krádeže. Tu se ztratila sekačka, tu motorová pila, tu jízdní kolo. Ztrácelo se i nářadí z dílen. Policie nemohla těm šmejďům přijít na stopu. V polovině srpna podnikl(i) zloděj(i) velký nájezd na Libosváry. Za jednou noc vybral(i) tři čísla

popisná. Druhý den na násvi policejní manévry. Nějaká mlhavá podezření jsou, ale důkazy o konkrétních osobách žádné.

Následující noc... Tohle si pamatuju úplně přesně! Měl jsem totiž velmi těžký zánět dutin, horečky jako kráva, hlava se mi při každém pohybu málem rozskočila. Žádná hitparáda.

... dávno po půlnoci.

Z dalšího horečnatého snu mě probouzí hroznej brajgl na dvoře. Skáču z postele. Jauvajs! V hlavě to při sebemenším pohybu bodá.

Zuřivé vrčení.

Rachot sunoucího se dřeva.

Motám se ke dveřím.

Někdo křičí: „Šárko! Nech toho! Šárko! Nech toho!!!“

Vrčení. Rachot. Řev.

Otevírám dveře.

Na dvoře chlápek. Chlápek se železnou koulí na noze. Pardón, s chlupatou koulí na noz. 😊

Křičí: „Šárkóóó! Nech toho! Šárkóó!“

Marně.

Instinktivně zařvu.

Oba se leknou. Šárka vetřelce pouští. Ten na nic nečeká. Skáče na psí boudu u zdi. Přehoupne se přes plot k sousedům, luftákům. Mizí za domem. Mizí ve tmě.

Pár vteřin si v hlavě nemůžu srovnat, co se děje. Musím uznat, že ten šmejdl je pohotovej.

Šárka čeká u vrat.

Běžím k nim a vypouštím psa na lov.

Plavným nízkým tryskem mizí v černočerné tmě.

Nic od toho neočekávám.

Poslouchám, jestli neuslyším startovat auto.

Ticho.

Procházím za zahradami na obou stranách vesnice.

Všude tma a ticho.

Zkousím i zarostlou cestu do Nasetic, jestli nepotkám vracejícího se psa.
Třeba vetřelec zdrhal tamtudy.

Šárka nikde. Šourám se přes náves domů. Je mi blbě. Fakt blbě.

Hele! Koukám! Před jedním barákem leží žlutý pes.

Čeká. Také se zastavím. Čas běží.

Za pár minut se v jednom okně rozsvítí.

Vida! Šárku neoblafne!

Jdeme domů.

Druhý den odpoledne vidím obyvatele dotyčného domu s ovázanou
nohou.

Ptám se ho: „Cos dělal?“

„Ále nic! Spadnul jsem ze žebříku,“ klopí zrak.

Ví, že já vím...

Inka

12. 4. 1996–23. 8. 2017

Vážení přátelé, dlouho se vám chystám vyprávět o jednom mimořádném koni. O našem Inkovi.

Životní příběh sporého koně, s ocelovými svaly, s bezednými plícemi, mimořádného intelektu, složité povahy a občas až mystických schopností by vydal na vlastní knihu.

Takže stručně.

Pojmenován podle předkolumbovských vládců rozsáhlé říše v jihoamerických Andách.

Inka byl valach.

Inka byl čistokrevný hucul.

Narodil se na farmě pana Niebauera ve Starém Sedle. Koupili jsme jej se stejně starým bráchou jako odstávčata (o Saukovi bude také někdy řeč). V hlavách růžové představy, jaká to bude paráda. Jaká to bude romantika.

A ještě ekologická! Už aby vyrostli. 😊

Sauk byl celkem v pohodě. Ale Inka! Ten byl divoký, nezkrotný, nepoddajný, tvrdohlavý, lekavý, praštěný... Byli jsme z něj zoufalí. Děsilo nás, co vyvede v příští vteřině...

Selhávaly u něj klasické i moderní výcvikové metody. Rad od koňáků jsme dostávali požehnaně. Rázně zjednat respekt! Ostřejší uzdění! Průvlečky! Pamlsky! Vyvázat! Hladit! Lonžovat! Delší bič! Koně se zbavit!

No nazdar!

Čas plynul a nám bylo stále jasnější, že jsme si ukousli moc velké sousto.

Jen pro kontext: Ke konci devadesátých let tu nikdo o horsemanshipu nic nevěděl, dostupná literatura o výcviku koní žádná, internet byl neznámé slovo...

Přijel Honza Král, tehdá veterinář akorát po škole. Přivezl odčervení. Vidím to jako dnes.

Kouká, jak s námi Inka pěkně cvičí. Opře se zády o rýgle ohraď. Sahá do kapsy košile. Vytahuje krabičku cigaret. Naučeným hmatem vyhazuje jedno cigo, které mu přistává mezi rty. Labužnický si zapaluje. Dlouze potáhne a vyfoukne sloupec dýmu.

Povídá: „Hele, volové! Přestaňte se chovat jako lidi! Teda jako idioti! Dyť ten kůň vám vůbec nerozumí! Vůbec s váma nechce bejt! Taky proč? Dyť se na něho podívejte. Je s nervama v prdeli. Všude je to stejný! Hodně keců, znalost žádná! Čím víc řemení, tím míň umění.“

„A co teda máme dělat?“

„Chovat se jako koně!“

„Jak?“

„Jednoznačně, čitelně, předvídatelně, klidně.“

„Dyť to děláme!“

„To bysme to tu neřešili!“

Naše naivní romantické představy byly v troskách.

Nebudu vás unavovat naší dlouhou, náročnou a velmi častou beznadějnou cestou do koňské mysli.

Otevřel se nám docela jiný svět, jiná časová dimenze, úplně jiné obzory...

A z poděse Inky se stal kůň s velkým K!

Inka sekal, obracel, nahrabával a svážel seno. Tahal dřevo v lese. Rozvážel vodu stádům v okolí. V zimě krmení. Proorával brambory. Vytahoval posečenou trávu z bažin. Byl vždy spolehlivý a vytrvalý. V záprahu byl fakt dobrý! Ale jako pracovní jezdecký kůň! To bylo něco! Ovšem pouze pro paní Columbovou!

Jezdění na většině malých koní je spíše utrpení. 😊 Je to jako jízda na šicím stroji. 😊 Krátké nohy a drobný krok... nekomfortní kombinace. 😊

Inkův klus! Měl sice také krátké nohy, ale! Bylo to jako jízda v kánoi na klidné vodě. Vytrvalost! Fenomenální! Pro ilustraci, jak vypadal Inkův běžný den. Ráno si pro něj paní Columbová došla na pastvinu. Když Inka pracoval denně, přicházel jí v ústřety. Když den dva v práci nebyl, nedal se chytit! Fakt se nenechal chytit! To bylo vždy na dlouho. 😊

Nasedlala a odjela do hřebčína za kopcem. Tam Inka chodil a běhal jako doprovod buď pro mladé, čerstvě obsednuté koně, kteří začínali jezdit ve volné krajině, anebo jako sparring partner pro koně v tréninku na distanční (dálkové) dostihy. Pro ty první byl uklidňujícím elementem v neznámém a složitém prostředí. Pro ty druhé naprosto rovnocenným soupeřem. 😊 Poník! Dostihoví koně se vraceli zpocení fyzickou námahou (takový kůň se potí od zadních nohou dopředu, a pokud se kůň potí nejdříve na krku, jsou to nervy a není to dobrá vizitka jeho jezdce), avšak Inka přibíhal suchý a svěží, jako byl ráno. 😊

Zatímco dostihoví koně šli relaxovat na pastviny, Inka s paní Columbovou běžel po malé pauze zkontrolovat naše stáda. Z Chřebřan přes Tasnovice na Štítarský kopec. V nepřehledném terénu museli stáda najít. Když bylo vše v pořádku, seběhli přes ty drsně vypadající skály dolů k řece. Tu přebrodivili a rychlým klusem vyrazili přes Štítary a Hostětice na Mělnické tvrziště k dalšímu stádu. A pak přes další kopec domů. Celý okruh má sám o sobě 13 kilometrů. Když k tomu přičteme ty „pracovní“ pasáže, nabíhal denně 30 kilometrů a více! Spíše o dost více. 😊 Každý den, za každého počasí, po celý rok... Na takový výdej energie mu stačila pastva. Zatímco dostihovým koním jsme pečlivě počítali krmnou dávku, Inka nic podobného nepotřeboval. 😊

Je důležité zdůraznit: Běhal sám. Nebylo nutné jej pobízet. Stačilo pohodlně se usadit v sedle, „zahodit“ otěže, „navolit“ požadovanou rychlost a Inka už se o ostatní postaral. Udržoval konstantní rychlost – bez ohledu na hulváty na silnicích, náročnost terénu nebo převýšení. O změnu rychlosti stačilo požádat myšlenkou. Tak jemňounký na pobídky Inka byl.

Občas se i takto spolehlivý „automat“ rozbil. 😊 Měl totiž fantastické protikolizní senzory. 😊 I v nepřehledném terénu v plné rychlosti zastavil a počkal, až zvěř přeběhne cestu.

Třeba při jedné z cest z hřebčina na Štítarský kopec. Inka kluše svým velmi rychlým tempem po staré cestě z Chřebbran. Les končí. Inka vbíhá do „tunelu“ v hustých trnkách. Traktor už tudy neprojde. Křoví pomalu pohlcuje kdysi širokou cestu. Po pár desítkách metrů Inka prudce brzdí. Sklání hlavu k zemi. Rychle couvá. Jen kousek. Zastavuje. Paní Columbová se dívá, co se děje. Než se vzpamatuje, aby Inkovi vynadala, co to provádí, praskají suché větve. Po zvířecí stezce skrz křoviska, kolmo na cestu, frčí tlupa divočáků. Proto Inka zastavil! Přednost zprava! Přebíhají před koněm. Velký, velký, hodně velký, šňůrka malých prasátek, velký, větší, větší, pár prasátek. Malá mezera. Další tři větší. Poslední čuník mizí na druhé straně. Inka se bez pobídky rozbíhá. Nasazuje původní tempo směrem na Štítarský kopec.

Když už jsme u těch divočáků... nemůžu vynechat příhodu:

Jsme v hřebčině v Chřebbranech. Skládám balíky sena do stodoly. Paní Columbová s Inkou se vrací s několika mladými koňmi z tréninku.

Zvoní mi mobil. Volá paní z Libosvár, že jede z Vidic a že nám asi utekly krávy...

Krve by se ve mně nadořezal! Utekly naše uherky (uherský stepní skot – velké šedobílé krávy s obrovskými rohy)? Ty naše jsou pěkné čarodějnice!

Kde?

Běhají na kraji lesa tady u Vidic!

Ty vole! Takhle daleko? To je průser!!!

Hulákám na paní Columbovou. Okamžitě se vrací do sedla. Vybíhají ze statku. Tryskají po silnici do kopce...

Jedu za nimi traktorem.

Ani jsem nedojel na kopec, na odbočku na polňačku do Nasetic...

Telefon. Paní Columbová.

„Naše krávy jsou doma! Vidím je! Normálně leží nahoře na pastvině!“

Uff!

„Hele, ale u Vidic jsou fakt nějaký bílý krávy v lese! Asi utekly jezdákům! Pojedu tam.“

OK. Vracím se zpět k rozdělané práci.

Inka sbíhá do Nasetic. Cválá po cestě do Libosvár. Kolem našich krav. Ty furt leží. Prokluše Libosváry. Odbočuje na Vidice. Na silnici je nezvykle rušno. Inku to nezajímá. U starých silážních jam vjíždí do lesa. Krávy tu už nejsou. Kluše podél okraje lesa k Vidicím. Nad kravínem potkává zootechnika, který opravuje rozbitou ohradu.

Jo, jo, už uprchlice zahnal zpátky. Jedna mrcha ale zůstala v lese. Šla někam nahoru.

Paní Columbová povídá, že se po ní podívají.

Les je vysoký, docela přehledný, mimo jiné i proto, že roste ve svahu. Bílá kráva nikde.

Paní Columbová přijíždí na sotva znatelnou cestu po vrstevnici, nad kterou začíná už hodně strmý svah, ještě pokrytý vrstvou spadaného listí. Klouže to jako na sněhu. Slézá z koně. Místy v předklonu, místy po čtyřech leze nahoru. Inka se škrábe tamtéž na volno. Sám si volí trasu. Občas sklouzne o pár metrů dolů. Jeho to však nerozhází. Nepanikaří. Pěkně v klidu. Kde to jde, skáče nahoru mohutnými skoky. Nad tím nejprudším svahem je další sotva znatelná cesta po vrstevnici.

Paní Columbová se vrací do sedla. Dál nahoru už kopec není tak prudký. Rozhled parádní. Kráva nikde.

Hele, hovno! A čerstvý! Ta kráva je nějaká horolezkyně? Stopy vedou dál k vrcholu kopce. Tady už les není tak přehledný. Sem tam porost ostružiní, občas lísky nebo smrkové mláží.

Na úplném vrcholu se Inka sám od sebe zastavuje.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pastevcovy zápisky 3.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.